

Таблић

Ко још не воли да игра таблића? Промешаш карте, противник пресече и избацује четири на талон, док ти молиш Бога да су све четири мале, празне и ружне карте, таман такве да противник не може ни да пише таблу, нити да узме неки поен. Поделиш по шест карата и игра почиње. Свака рука носи 25 поена, од чега су три на карте.

Те 2004. године, заједно смо промешали карте, на мене је пало да пресечем, па сам донео одлуку да кренемо у нову игру - у иселење. Скупили смо крштенице, држављанства, потврде од послодаваца, податке о школовању, знању страног језика и још понешто, бацили све амбасади на сто на увид, преглед и обраду пријаве за иселење и игра је почела. Нико тад није уписао рецку за таблу, нико није освојио неки поен. Ипак је то био сам почетак прве руке. Крајем исте године, подељена је друга рука, проширили смо нашу пријаву за новог члана породице који је требао да нам се придружи у игри негде у мају следеће године. Полако смо кренули да сакупљамо поене.

Слика преузета са www.vreme.com

Игра се захуктала, почеле су прозивке, прве табле, мрки погледи, ситна подметања и све се више осећао неки притисак у ваздуху. Рука после руке, ређају се поени, табла таблу стиже, расположење се мења зависно од дешавања у игри...

У мају следеће године нам се родила друга ћера, пре тога смо добили позив за лекарски преглед, а већ је била подељена и трећа рука. Игра је постајала све занимљивија, па су посете бака, дека, родбине и драгих пријатеља постале све учесталије на обострано задовољство, јер је постало очигледно да ћемо крај ове партије таблића дочекати далеко, тамо негде у Канади... Било је ту и натегнутих дана, ипак се ближио одлазак. Стигла је и виза, купили смо карте, крећемо на пролеће 2006...

Како се ближи 101. поен, играчи почињу са стратешким играма, ситним „превидима“, како би се ослободио талон за писање нове табле, која може да одлучи победника на крају. Нервоза се полако увлачи под кожу, добро је, само док има великих карата у рукама, а дупла десетка још није изашла. Све се чешће чује оштар узвик „Пала карта!“, па онда и пропратна вика и расправа да се докаже да није пала, а можда ипак јесте...

Стигли смо. Отворили рачун у банци, набавили нешто суве хране, јер још нисмо имали стан са кухињом, разлетели се да нађемо смештај, купили кола која су цркла после две недеље, па ево још и дан данас красе паркинг иза наше куће. „Пала карта“, рече ми продавац, и узалуд беше све моје доказивање да ми је продао мачку

у цаку. После првих месец дана „годишњег одмора“ кренули су разговори за посао, а паника је натенане кренула да се помаља испод слојева пажљиво упаковане одеће и обуће, још неотпаковане од доласка. Остатак породице је дане проводио у кући, без икакве сигурности у оно што нас чека сутра. Да ли ће бити потребе да се сва гардероба извади из торби или ћемо се вратити првим следећим авионом, уколико понестане парица?

Играчу који пред крај почиње да осваја поене заредом, осмех све више краси лице, јер му се ближи победа. Ипак, коло среће се окреће, а побеђује онај ко први стигне до 101. поена.

Коначно и ми заређасмо неколико табли, почистивши талон. Дошао је ето и први посао у струци, па следећи, даље је све ишло лакше. Наговештаји панике су нестали без трага, деца су кренула у обданиште и школу, страни језик им више није био толико страхан - и тако смо се мало по мало привикли на нову средину. Како смо стицали нове драге пријатеље из наших крајева, писали смо нове рецке, а лице нам данас, чини се, све више красе боре смејалице.

После пете или понекад и шесте руке, подвлачи се црта, сабирају се поени и табле, обично је резултат тада негде око 90 поена за оног који води, а онај други... како кад. После подвлачења црте, нема више табли.

Три године је прошло, подвукли смо црту. Сад није било дочека ни испраћаја, учесталих позива и суза на образима, само тихо подсећање у кругу породице да смо већ три године, својом вољом, далеко од оних које волимо и на које смо навикли, далеко од познате средине, нашег Белог града, родитеља, рођака, кумова, пријатеља... Далеко и од сећања на санкције, бомбардовање, свакодневних политичких трвења демократа, радикала и социјалиста, вечите, а унапред изгубљене битке динара са еуром и са целим светом... Да ли се ближи крај ове партије таблића или идемо у продужетке?

Тамо далеко...

Ален Ђелић

Април 2009. године

www.srbiusvetu.org